

**CELEBRACIÓ DE L'INICI DE CURS I INAUGURACIÓ DEL NOU
PAVELLÓ DE LA CASA D'ESPIRITUALITAT I COLÒNIES DE
LA CASA PARE COLL DE GOMBRÈN
HOMILIA DE L'EUCARISTIA**

Fr. Xabier Gómez OP

Benvolgudes germanes Dominiques de l'Anunciata,

Pujar a Gombrèn ens fa bé. Trepitjar els carrers que va recórrer el Pare Coll, entrar a casa seva, ser acollits pel mateix sostre que va acollir la seva família, contemplar els paisatges i les muntanyes que tant el van inspirar i van forjar el seu caràcter, Tornem al bressol on tot va començar. No només en la llar, sinó aquí, en la parròquia on es va iniciar la vida cristiana del P. Coll. On va celebrar la seva fe, on segurament alguna vegada va escoltar la mateixa Paraula de Déu que avui hem proclamat.

Ens reunim aquest inici de curs per beneir una construcció, una ampliació de la casa del Pare Coll. Però sobretot ens reunim per beneir un petit projecte de missió per tal de millorar l'acolliment i l'hospitalitat espiritual que oferiu en aquest poble, Som a Gombrèn celebrant l'Eucaristia, per situar-nos en el que és fonamental i retrobar una vegada més «l'amor primer». Hi ha quatre missatges que vull compartir amb vosaltres aquest dia de festa:

- L'apòstol Pau ens ha parlat de «l'esperança que neix de la vocació rebuda». Sí l'esperança. El carisma del P. Coll està present al món com a testimoni d'esperança. També com a signe d'esperança enmig del poble de Catalunya que és, en el qual vivim com a província de Sant Ramon de Penyafort. Germanes esteu cridades a mantenir una esperança viva que ve de la vostra vocació. Recordeu-ho sempre. L'esperança que neix de la vocació rebuda. Totes vàreu ser cridades per Jesús; totes sou cridades cada dia a recrear la vostra consagració en les diferents etapes i contextos que us toca viure. A recrear la vostra relació amb Déu, la vostra amistat amb Jesús, la vostra opció per ser en l'Església dones predicadores. No només sou en la majoria dels casos educadores, sinó predicadores. L'educació reglada es pot acabar amb la jubilació; però la predicació no acaba mai. Predicació que neix de l'escolta i contemplació de la Paraula, de l'amistat amb Jesús; de la passió i la compassió cap als nostres semblants. De l'aliança amb el bé i la bondat. En cada etapa de la vida la vocació és experiència de relació, experiència d'amistat. Aquest amistat amb Déu, amb Jesús, aquesta familiaritat amb l'Esperit Sant és la font de tota esperança. La que ens capacita per pensar, sentir, mirar el món amb els ulls de Jesús. Per fer una lectura creient de les nostres vides. La nostra destinació i la del món està en bones mans. Acabarà bé Germanes, hem de reflectir esperança en la mirada, en la llum dels ulls

que transparenten una ànima enamorada de Jesús i el seu Evangeli. Hem d'educar, acompanyar, cuidar, sanar des de l'esperança i la confiança.

- Perquè «Déu actua a través de totes i està present en tot». Sí, Déu actua a través de cadascuna amb les seves llums i ombres. L'edat no és obstacle per deixar que Déu segueixi actuant, donant bones notícies a través nostre. A través de la vida de cadascuna i del testimoniatge d'una vida fraterna en sortida. No reclosa, no retirada, sinó en sortida. Actitud mental, espiritual, d'opcions personals, comunitàries i provincials, Déu actua fins i tot quan sentim l'hivern vocacional a Europa. Déu ha d'actuar a través de l'hospitalitat del nou edifici que avui posem al servei del poble de Déu, dels joves, del món docent, de l'educació i de la pastoral dels nostres col·legis i dels qui vulguin pujar a Gombrèn. Haureu de destriar la millor manera que els béns materials i humans d'aquest projecte siguin un projecte de missió on Déu pugui actuar i fer-se present.
- Cadascuna de vosaltres heu rebut una gràcia. No ho oblideu. Hem rebut una gràcia que madura amb el temps, o que es pot malmetre amb el temps. Ajudeu-vos les unes a les altres a reconèixer i multiplicar la gràcia rebuda. És la gràcia, l'alegria de la fe; però és la gràcia encarnada en una biografia personal, comunitària, que hem de posar al servei dels altres i del món. Quina és la gràcia, els dons que has rebut? Quines són les teves febleses, però sobretot, quines les teves forteses? Quines són les febleses, però sobretot les forteses de la Província, de la Congregació, de la Família Dominicana? Redescobriu-les juntes per injectar l'esperança a la missió i a la vida. El P. Coll ens anima a llegir els signes dels temps, a preparar un futur del carisma de l'Anunciata, en sortida, cap a altres germanes i cap els laics. L'hospitalitat i l'acolliment, la universalitat és un d'aquests signes. I no oblideu com acollir els ferits de la vida,
- Com la paràbola de l'Evangeli volem edificar. Tota edificació humana i religiosa és una metàfora de l'edificació del Poble de Déu, del cos de Crist. Les pedres vives són la nostra prioritat. Construir sobre roca, com l'ermita de la Mare de Déu de Mongrony significa escoltar i complir. Contemplar i donar el que s'ha contemplat, Viure de la Paraula i ser paraula viva de l'amor de Déu.
- El sínode dels joves que en aquests dies comença a Roma ens recorda un dels pilars del carisma de l'Anunciata. Que aquest projecte es deixi interpel·lar per allò que el Sínode ens regali. Que acollint els seus treballs i conclusions ens ajudi a caminar al costat dels joves i al costat dels qui els acompanyen en l'educació o en la pastoral. Heu fet una casa més gran per acollir més i millor. Que de la mateixa manera acollim la Paraula de Déu com Maria, com

Sant Domènec, com el Pare Coll. Que ens acollim millor entre nosaltres i als qui arribin fins aquí. Déu està present en tot, també en l'origen d'aquest projecte. Acompanyeu-ho amb senzillesa, poseu-lo al servei d'una Església i congregació en sortida, per apropar l'experiència del Déu de Jesús als joves, a les famílies. Que Déu beneeixi la vostra vida i missió. Reneixi l'esperança i s'enforteixi i actualitzi la vocació rebuda, Germanes de l'Anunciata, des de l'hospitalitat, la fraternitat, l'oració i el compromís, anuncieu l'esperança al nostre poble i al món sencer.

Gombrèn, 6 d'octubre de 2018